

tallet — af Sundhedskollegiet — maaste er det hele Sundhedskollegiet — er af den Mening, at kun de angrebne Dele af de Kreaturer, som ere befængte med Lungesyge, skulde være farlige for Sundheden; men for det Første er det ikke nogen ganske let Sag at træffe et Skjel mellem de angrebne og de ikke angrebne Dele, og dernæst er det heller ikke afgjort, at, fordi Sundhedskollegiet siger det, derfor det Rette er truffet. Mig er det om at gjøre, at man kan komme til saadanne Foranstaltninger, at der, saa godt som det menneskelig talt lader sig gjøre, bliver Bisbed for, om det Kjød, der handles med, ere af syge eller selvdyde Kreaturer. Dyr lægerne kunne være uenige om, hvad der er sundhedsfarligt, men om, hvad der er Kjød af et sygt Kreatur, kan man komme til et Resultat, naar der da ikke ligefrem sfer Bedrageri; dette kan ikke selv den bedste Lov hindre. Men at man ikke kan forhindre, at Bedrageri sfer, bør ikke afholde os fra at lovgive om dette Omne; saa maatte man jo overhovedet høre op med at lovgive. Altsaa, jeg antager, at man maatte kunne naae saa vidt, at man kunde siempe, hvad der var sygt Kjød og hvad ikke. Derimod antager jeg ikke, at man kan komme saa vidt med Hensyn til, hvad der er sundhedsfarligt eller ikke, og man naaer det neppe nogensinde. Som man vil se af § 1, skal Mælk tillige undersøges, og det er Noget, som jeg ikke kan have Noget imod; men der kommer atter et Omraade, hvor det vistnok vil blive vanskeligt at faae udgransket, hvad der er farligt og hvad ikke. Netop hvad lungesyge Røer angaar, mene Mange, at Mælken af dem er meget sundhedsfarlig; men det er vistnok i større Besætninger meget sjældent, at ikke en eller anden Ko er ifærd med at faae Lungesyge, netop ved den forcereede Maade, hvorpaa Fedningen foregaar, ved Staldfodring o. s. v. — Noget, som jeg naturligtvis ikke er imod, thi det er jo fuldstændig nødvendigt og hører med til Fremskridtet. Det vil vistnok altsaa i høi Grad finde Sted, at der af Røerne i store Besætninger ere nogle lungesyge, og deraf bliver Følgen, at der er Fare for Mælken; men det følger ogsaa, at, efterhaanden som man lærer Sygdommen at kjende, vil man sørge for hurtigst muligt at faae de syge Dyr slagtede i den første Sygdomsperiode, hvorved der atter vil blive ikke ringe Præsumtion for, at der vil komme sygt Kjød paa Markedet, og det er det, jeg ønsker at faae konstateret, naar det er Tilfældet. Det er muligt, at man bedst kan ramme det ved Opførelsen af Slagtehus, men jeg skal erkjende, at der er saa mange Vanskeligheder forbundet med Opførelsen af Slagtehus og Indførelsen af tvungen Slagtning, at det endnu neppe er værkfætteligt. Derimod skjønner jeg ikke at der kan være Noget at erindre imod, at man i § 5 indsetter en Bestemmelse om frivillige Slagtehus og om, at vedkommende Kommuner, som have indført disse,

blive fri for det øvrige Eilfyn, som paabydes i § 5. Jeg ser ikke, at der er Noget i Veien for at faae denne Indretning med de frivillige Slagtehus, dog maa jeg sroe til, uden at det paabydes Landslagterne at sroe deres Kjød derigjennem, skjøndt jeg skal erkjende, at, om end Landslagterne bidrage til at skaffe billigt Kjød, ere Væerne tidt der- efter; det er mig vel bekendt. Det er en af de Bestemmelser, som det forekommer mig, at man kunde sætte ind i Paragrafen uden at træde Nogens Ret for nær, at det blev overladt som en frivillig Sag til de paagjældende Kommuner, og at de derefter slap for det andet Syn, som paabydes af Dyr lægen. Da Sagen iøvrigt ifjor har faaet en saa vidtløftig Behandling, og da man ikke veed, i hvilken Retning Stemningen overhovedet i Thinget gaar, idet det, som sagt, forekom mig, at Udtalelserne ifjor fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds fandt temmelig stærk Ojenklang, skal jeg ikke udtale mig ydeligere. Jeg mener, at det er rigtigst, at Sagen paany kommer i Udvalg og bliver behandlet der, idet man derved tillige faar at se, hvad ærede Medlemmer ønske. Jeg skal være villig til at lade mig nøie med saa Vidt som muligt, da Sagen er et Forsøg, men jeg tror paa ingen Maade, at det gaar an at skyde det Hele fra sig. Jeg skal altsaa anbefale, at Lovforslaget fremmes og gjøres færdig fra dette Thing.

Chr. Jensen: De to foregaaende Talere have været noget uenige om Betydningen af nærværende Lovforslag, saavidt jeg har kunnet opfatte det. Den sidste ærede Taler syntes at være meget tilfreds med det strenge Eilfyn med Levnetmidlerne, hvilket maaste fra et vist Synspunkt kan være berettiget, navnlig i de større Stæder, saaledes i Kjøbenhavn og de store Kjøbstæder i Provindserne. Men jeg skal ikke negte, at for mig stiller det sig saaledes, at nærværende Lovforslag er meget for vidtgaende, navnlig med Hensyn til Landet. Jeg kan ikke der pine nogen saadan Fare for Forsalfstning af Levnetmidler, at det skulde være nødvendigt at faae et saa omfangsrigt Eilfyn, som Lovforslaget her foreskriver. Det forekommer mig ogsaa, at dets § 2 træder Stattebevillingsretten noget for nær, idet der staaar, at Politimesteren ikke alene kan ansætte saadanne Eilfynsmænd, men ogsaa bestemme, hvilken Løn de skulle have med Ammanbens Billigelse. Det forekommer mig, at man derved gaar udenom Amtsraadet og Kommunalbestyrelsen i Kjøbstæderne, som jeg dog synes maatte have en afgjørende Bestemmelsesret med Hensyn til, hvilken Løn saadanne Eilfynsmænd skulle have (Eh. Nielsen: Det er en Misforstaaelse). Jeg tror dog ikke, at det er nogen Misforstaaelse, idet jeg synes, det staaar med klare Ord, nemlig: „I de mindre Kjøbstæder og Handelspladse saavel som i Landjurisdiktionerne kan Politimesteren, naar han anser Saadant nødvendigt, i hvert enkelt Tilfælde